

19-4 Oct - Dec 2025

Published on 14, Oct-Dec 2025

ISSN:2320-4842 (P) 3049-2688 (O)

உயிரும் உயிரும் சந்தித்தால்?

ந. தெய்வ சுந்தரம்

முன்னாள் தமிழ்மொழித்துறை
பேராசிரியர் & தலைவர், மொழியியல் பிரிவு இயக்குநர்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை

தமிழில் ஒரு சொல்லுக்குள் ஒரு உயிர் எழுத்தை அடுத்து இன்னொரு உயிர் எழுத்து வராது. அவ்வாறு வருமிடத்தில் அந்த இரண்டு உயிர்களுக்குமிடையில் ஒரு இடையின் மெய் - "ய்" அல்லது "வ்" - தோன்றும். இந்த இரண்டு மெய்களின் தோற்றத்தையே உடம்படுமெய் தோற்றம் என்று இலக்கணத்தில் அழைக்கின்றனர்.

"கிளி" என்ற சொல்லோடு "ஆ" என்ற வினா விகுதி இணையும்போது, "கிளியா? " என்று அமைகிறது.

கிளி +ய்+ஆ = கிளியா?

"பூ" என்ற சொல்லோடு "'ஆ " என் வினா விகுதி இணையும்போது, "பூவா?" என்று அமைகிறது.

பூ + வ்+ ஆ - பூவா?

இ , ஈ , ஐ, ஏ (4 உயிர்கள்) - நிலைமொழி இறுதி

தமிழில் நிலைமொழிகளின் இறுதியில் இ, ஈ, ஐ, ஏ ஆகிய உயிர்களில் ஏதாவது ஒன்று வந்து, வருமொழியில் ஏதாவது ஒரு உயிரைக்கொண்டு தொடங்கும் விகுதி வந்து ஒரு சொல்லாக அமையும்போது, இடையில் "ய்" உடம்படுமெய் தோன்றும்.

கிளி + ஆ = கிளியா? ("இ" இறுதி)

தீ + ஆ = தீயா? ("ஈ" இறுதி)

வளை + ஓசை = வளையோசை ("ஐ" இறுதி)

பொருளே + இல்லை = பொருளேயில்லை ("ஏ" இறுதி)

அ, ஆ, ஊ, ஓ (4 உயிர்கள்) - நிலைமொழி இறுதி:

தமிழில் நிலைமொழிகளின் இறுதியில் அ,ஆ, ஊ, ஓ ஆகிய உயிர்களில் ஏதாவது ஒன்று வந்து, வருமொழியில் ஏதாவது உயிரைக்கொண்டு தொடங்கும் விகுதி வந்து ஒரு சொல்லாக அமையும்போது, பெரும்பாலும் இடையில் "வ்" உடம்படுமெய் தோன்றும். சில இடங்களில் யகரமும் வரலாம்.

வர + இல்லை = வரவில்லை ("அ" இறுதி)

மா + இல் = மாவில் ("ஆ" இறுதி)
பூ + இதழ் = பூவிதழ் ("ஊ" இறுதி)
கோ + இல் = கோவில் / கோவில்
("ஓ" இறுதி)

எ, ஓ, ஔ என்ற மூன்று உயிர்களும் நிலைமொழியின் இறுதியில் வருவது இல்லை. (ஔ என்பதும் கௌ, வெள என்பதும் ஓரெழுத்து ஒருமொழிகளில் தவிர, வேறு எந்த இடத்திலும் சொல்லின் இறுதியில் வருவது கிடையாது - சிங்கப்பூர் சித்தார்த்தன்)

முற்றியலுகரம் நிலைமொழி இறுதியாக வரும்போது...

அது + அல்ல = அதுவல்ல

அது + உம் = அதுவும்

சில இடங்களில் இறுதிக் குற்றியலுகரம் போன்று உடம்படுமெய்யும் வரும்.

அது+ஏ=அதுவே.....அது+ஏ = அதே

அது + அல்ல = அதுவல்ல--

அது+ அல்ல = அதல்ல

ஆனால் நடு, மடு, வடு போன்ற சொற்களில் உடம்படு மெய் தவறாமல் வருகிறது. (சிங்கப்பூர் சித்தார்த்தன்)

மடு + ஆ = மடுவா

வடு + ஆ = வடுவா

பசு + எங்கே = பசுவெங்கே;

கொசு + எங்கே = கொசுவெங்கே

இவ்வாறு உயிரை அடுத்து உயிர் வரும்போது, இடையில் உடம்படுமெய்கள் - ய்,வ் ஏன் வருகின்றன என்பதை அடுத்த பதிவில் எழுதுகிறேன். தமிழின் ஒரு மிகச் சிறப்பான பண்பு அது!

இன்று சிலர் "குடிஅரசு" "வாழைஇலை" என்றெல்லாம் எழுதுகிறார்கள். இது தவறு. "குடியரசு" "வாழையிலை" என்றுதான் எழுதவேண்டும்.

'குற்றியலுகரப் புணர்ச்சிபற்றியும் தனியே எழுதவேண்டும்!

மொத்தம் உயிர் 12 (+ஆய்தம்)!

இவற்றில்

இ, ஈ, ஐ, ஏ, ----- அ, ஆ, ஊ, ஓ -----
முற்றியலுகரம்
----- குற்றியலுகரம் என்று நான்கு பிரிவுகளாகப் பார்க்கலாம்.

ஏனைய எ,ஓ, இரண்டும் நிலைமொழியின் இறுதியில் வருவதில்லை! ஔ என்பது ஓரெழுத்து ஒருமொழியில் மட்டுமே வரும்.

உடம்படுமெய்

"தெரு" என்று உகரத்தில் முடிகிற சொல்லானது "ஆ" என்ற வினாவுக்கான விசுவாசமாக இணையும்போது, "தெருவா" என்று மாறுகிறது என்றும் "இலை" என்று ஐகாரத்தில் முடியும் சொல்லானது அதே "ஆ" என்ற சொல்லோடு இணையும்போது "இலையா" என்றும் மாறுகிறது என்றும் கூறியிருந்தேன். இவ்வாறு உயிரும் உயிரும் இசையும்போது ய்,வ் என்ற மெய்யொலிகள் இடையில் வந்து உதவுகின்றன என்று பார்த்தோம்.

ஆனால் "சிறகு" என்று உகரத்தில் முடிகிற சொல்லானது "ஆ" என்ற முன்பு கூறிய வினாவுக்கான விசுவாசமாக இணையும்போது.... "சிறகுவா" என்று மாறவில்லை. அதாவது இறுதி உகரமும் அடுத்துவருகிற ஆகாரமும் இணையும்போது வ் என்ற உடம்படுமெய் வரவில்லை. மாறாக, "சிறகு" என்ற சொல்லில் உள்ள உகரம் மறைந்து, "சிறகா" என்று ஆ -வுடன் இணைந்து அமைகிறது. காடு + ஆ = காடா என்றும் கன்று + ஆ = கன்றா என்றும் அமைகின்றன. அதாவது நிலைமொழியின் இறுதி உகரம் மறைந்துவிடுகிறது. ஆனால் தெரு+ஆ என்பதில் மட்டும் நிலைமொழியின் இறுதி உகரம் ஏன் மறையவில்லை? அதற்குப்பதிலாக ஏன் உடம்படுமெய் வருகிறது? அப்படியென்றால் இந்த இரண்டு உகரமும் ஒன்று இல்லையா? வேறு வேறா?

ஆமாம், வேறு வேறாகத்தான் தமிழில் அவை பயின்றுவருகின்றன. அவற்றை உச்சரிப்பதிலும் வேறுபாட்டைக் காணலாம். "தெரு" என்று சொல்லில் இறுதி உகரத்தை உச்சரிக்கும்போது உதடு முழுமையாகக் குவியும். ஆனால் "சிறகு"

என்ற சொல்லில் இறுதி உகரத்தை உச்சரிக்கும்போது உதடு குவியாது. இதுவே அடிப்படை வேறுபாடு. அவ்வாறு உதட்டைக் குவித்து உகரத்தை உச்சரிக்கும்போது அதற்கு ஆகிற நேரமும் உதட்டைக் குவிக்காமல் உகரத்தை உச்சரிக்கிற நேரமும் கூட மாறுபட்டவை தான். இதைத்தான் இலக்கண ஆசிரியர்கள் உதட்டைக் குவித்து உச்சரிக்கும் உகரத்திற்கு ஒரு மாத்திரை அளவு நேரம் என்றும் குவிக்காமல் உச்சரிக்கிற உகரத்திற்கு அரை மாத்திரை நேரம் என்று கூறுகிறார்கள்.

உதடு குவித்து உச்சரிக்கிற உகரத்தை முற்றுகரம் என்றும் உதடு குவிக்காமல் உச்சரிக்கிற உகரத்தைக் குற்றியலுகரம் என்றும் அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள்..

வருமொழியில் ஒரு உயிர் வரும்போது, நிலைமொழியில் உள்ள குற்றியலுகரம் ஏன் மறைகிறது? மறைவதால் அந்த நிலைமொழியின் ஒரு உறுப்பு - ஒரு எழுத்து - இல்லாமல் போய்விடுகிறதே? அவ்வாறு போய்விடுவதால், அந்தச் சொல்லின் பொருள் மாறிவிடாதா? அதற்குப் பாதிப்பு ஏற்படாதா? இதற்கு விடை காணவேண்டும். உண்மையில் இந்த உகரம் அந்தச் சொல்லின் உறுப்பு இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். தற்காலிகமாக, ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக அது சேர்ந்துவந்துள்ளது. அந்தச் சொல்லை உச்சரிப்பதற்கு உதவி செய்வதற்காக வந்துள்ளது என்று சொல்லலாமா? இங்கு இந்த உகரத்தின் மற்றொரு முக்கியமான பண்பையும் கணக்கில் கொள்ளவேண்டும். சொல் இறுதியில் வல்லின எழுத்துகளுடன் மட்டும்தான் (க்,ச்,ட்,த்,ப்,ற்) இந்த உகரம் வருகிறது (இன்றைய எழுத்துத்தமிழில் பிற மெய்களுக்கும் இந்தப் பண்பு ஏறியிருக்கிறது). இதைப்பற்றி ஒரு கருத்தைக் கூறுவதற்குமுன், இன்றைய பேச்சுத்தமிழின் ஒரு பண்பைக் காண்பது சரியாக இருக்கும்.

வாய் --> வாயி ; தேர் --> தேரு; கால் --> காலு; தேள் --> தேளு; கூழ் --> கூழு என்றும் பெரும்பான்மையோர் பேச்சில்

மாறுகின்றன. இவை எல்லாவற்றிலும் முதல் எழுத்து நெடில்களாக இருக்கின்றன. எய் --> எய்யி; கல் --> கல்லு; எள் --> எள்ளு (ர், ழ் ஆகியவை சொல்முதலில் குறிலையடுத்து வராதது, வ் இறுதிச்சொல் இன்றைய பேச்சுத் தமிழில் இல்லை என்பதும் குறிப்பிடத் தகுந்தது) இவை அனைத்திலும் ஒரு ஒற்றுமையைக் காணலாம். சொல் இறுதியில் பேச்சுத் தமிழில் இன்று எந்தவொரு இடையின மெய்களும் வருவது கிடையாது. அதுபோல, மெல்லின எழுத்துகளான ண், ன், ம் ஆகியவையும் சொல் இறுதியில் வருவது கிடையாது. ஆண் --> ஆணு; பேன் --> பேனு; கண்--> கண்ணு; அல்லது இவை மறைந்து, அவற்றின் மூக்கொலித் தன்மை யானது முந்தைய உயிரெழுத்தில் கலந்து விடும். அவன் --> அவ(ன்); மரம் --> மர(ம்). அதாவது இன்றைய பேச்சுத் தமிழ், எழுத்துத்தமிழ் இரண்டிலும் க்,ச்,ட்,த்,ப்,ற் என்று சொற்கள் முடிவதில்லை. ஆனால் மெல்லினம் (ண்,ன்,ம்), இடையினம் (ய்,ர்,ல்,ள்,ழ்) எழுத்துத் தமிழில் சொல் இறுதியில் வரும். ஆனால் பேச்சுத்தமிழில் மெல்லினம், இடையினங்கள் கூட இன்று வருவது இல்லை!.

இதுபோன்றே ஒரு காலத்தில் வல்லின மெய்கள் (க்,ச்,ட்,த்,ப்,ற்) சொல் இறுதியில் வந்திருக்கலாம். பின்னர் இன்றைய பேச்சுத் தமிழில் மெல்லினம் இடையின இறுதிச் சொற்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் போல, சொல்லிறுதி வல்லினங்களை வெளியிடுவதற்கு - உதவுவதற்கு - உதடு குவியாத உகரம் வந்திருக்கலாம். அதாவது வல்லின மெய் ஒற்றுகளை எளிதாக வெளிப்படுத்த உதவுவ தற்காக இந்த உதடு குவியாத உகரம் வந்திருக்கலாம். ஆனால் இதுபோன்ற சொற்களையடுத்து, உயிர் எழுத்துகளில் தொடங்கும் சொற்கள் வந்தால், முன்னர் உதவிக்கு வந்த உதடுகுவியாத உகரம் தேவையில்லை அல்லவா? உதவிக்கு வந்த உகரம்தானே! அடுத்த சொல்லின் தொடக்கத்தில் மற்றொரு உயிர் வந்தவுடன் - இந்த உதடு குவியாத உகரத்தின் உதவி தேவைப்படவில்லை.

எனவே மறைந்து விடுகிறது! எனவேதான் நன்னூல் என்ற இலக்கணநூலில் "உயிர்வரின் உக்குறள் மெய்விட்டோடும்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. பேரா. மு.வ. அவர்களும் இதை "ஒலித்துணை உகரம்" என்று கூறியிருப்பதாகச் சிங்கப்பூர் சித்தார்த்தன் கூறுகிறார். பேரா. தெ.பொ.மீ. அவர்களும் இதே கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

மேற்கூறியது ஒரு கருதுகோள்தான்!

இன்றைய தமிழில் சொல் இறுதி

நிலைமொழி இறுதியில் வல்லின மெய்கள் தனித்து நிற்காது.... எனவே அவற்றிற்கு உதவி செய்ய, குற்றியலுகரம் என்ற ஒரு உதடு குவியாத உயிரொலி வந்து நிற்கிறது. (பாக்கு, கன்று, சார்பு, அழகு, ஏடு) ஆனால் அவ்வாறு குற்றியலுகரத்தை இறுதியாக உடைய சொற்களையடுத்து, உயிரொலிகளில் தொடங்கும் நிலைமொழிகள் வந்தால் மேற்கூறிய நிலைமொழிகளின் குற்றியலுகரம் மறைந்துவிடும் என்றும் பார்த்தோம் (பட்டு+ ஆடை=பட்டாடை, சங்கு+ஒலி= சங்கொலி).

ஆனால் இன்றைய பேச்சுத்தமிழில் நிலைமொழியின் இறுதியில் வல்லினங்கள் மட்டுமல்ல, மெல்லினங்கள், இடையினங்கள் கூட வருவதில்லை என்றும் பார்த்தோம் (கண்- கண்ணு, தேர்-தேரு, தோல்-தோலு, தேள்-தேளு). அவ்வாறு வரும்போது, உகரம் அல்லது இகரம் இணைந்துகொள்கின்றன. இந்த மாற்றங்கள் எதிர்காலத்தில் எழுத்துத் தமிழில்கூட இடம்பெறலாம். இப்போது அதுபற்றிய விவாதம் வேண்டாம்.

நிலைமொழி இறுதியில் வல்லினங்களோடு சேருகிற குற்றியலுகரம், வருமொழியில் உயிர்கள் வரும்போது மறைகிறது என்ற விதி, மெல்லினங்கள், இடையினங்களுக்கும் பொருந்துமா?

"தொலைவு" என்ற சொல்லின் இறுதியில் இடையின வகரத்தோடு உகரம் சேர்ந்து "வு" என்று அமைந்துள்ளது. வகரம் வல்லினம் இல்லை. ஆகவே இலக்கணவிதிப்படி, "வு"-வில் உள்ள

உகரமானது குற்றியலுகரம் இல்லை. எனவே இதையடுத்து வருமொழி யில் உயிரில் தொடங்கும் ஏதாவது சொல் வந்தால், இரண்டுக்குமிடையில் "வ்" உடம்படுமெய் வரவேண்டும். அதாவது தொலைவு + இல் = தொலைவுவில் என்று அமையவேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு வராமல், "தொலைவில்" என்றுதான் வருகிறது. அதாவது "வு"-வில் உள்ள உகரம் மறைந்துவிடுகிறது. இதற்கு என்ன காரணம்? ஒன்று, மறைந்த இந்த உகரம் குற்றியலுகரமாக இருக்கவேண்டும். அல்லது முற்றியலுகரமாக இருந்தாலும், சில இடங்களில் அது மறையும் என்று கூறலாம்.

"அது+ஐ = அதை / அதனை" ... இங்கு "அது"வில் உள்ள "து" முற்றியலுகரம் தான். ஏனென்றால் அது தனிக் குறிலையடுத்து வருகிறது. அதனால் "அது+வ+ஐ=அதுவை" என்று வரவேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு வரவில்லை.

சிங்கப்பூர் சித்தார்த்தன் அவர்கள் ஒரு எடுத்துக்காட்டு கொடுக்கிறார்.....'இதோ வந்துவிட்டார் "என்ற தொடரையும்" இதுவோ அதுவோ தெரியவில்லை" என்ற தொடரையும் பார்க்கும்போது, முதல் தொடரில் "ஓ" என்பது ஒரு இடைச்சொல். இரண்டாவது தொடரில் "ஓ" என்பது வினா எழுத்து. முதல் தொடரில் "இது" என்பதில் உள்ள உகரமானது, குற்றியலுகர விதிக்கு உட்பட்டு மறைந்துவிடுகிறது. இரண்டாவது தொடரில் "இது" என்பதில் உள்ள உகரமானது முற்றியலுகரத்திற்கான விதிக்கு உட்பட்டு உடம்படுமெய் எடுக்கிறது!

அதுபோல "அது+ஐ= அதை" என்று (இறுதி உகரம் மறைந்து) அமையும்போது, "அது+உம்= அதுவும்" என்று (இறுதி உகரம் மறையாமல் இடையில் உடம்படுமெய் தோன்றி) அமைகிறது.

எனவே, இங்கு நாம் கவனிக்க வேண்டியது.... பொருள் தெளிவுக்கு முதலிடமா? அல்லது அடிப்படை சந்தி விதிகளுக்கா? இரண்டும் முக்கியமானவை தான். ஆனால் இரண்டில் முதலாவதே மிக முக்கியமானது. இரண்டையுமே

பின்பற்றினால் மிக நல்லது. அதற்கு வழியில்லாத நேரத்தில்.... பொருள் தெளிவே முக்கியம்! இதைத்தான் தற்கால மொழியியலில் Optimality Theory என்ற கோட்பாடு முன்வைக்கிறது! ஒரு இடத்தில் இரண்டு விதிகளின் தேவைகள் உள்ளன என்றால், ஒன்றைத்தான் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரு சூழல் ஏற்படும்போது, எதைத் தக்கவைப்பது, எதைக் கைவிடுவது? அதற்கு இலக்கண விதிகளை முன்னுரிமை அடிப்படையில் வரிசைப்படுத்தவேண்டும் (Ranking). இரண்டு விதிகளில் எது உயர்ந்த நிலையில் உள்ளதோ (which is more optimal) அதற்காக அதற்குக் கீழ்நிலையில் உள்ள விதியைக் கைவிடலாம்! இலக்கண ஆசிரியர் கள் ஆங்காங்கே "சிலவற்றிற்கு விதிவிலக்குகள் உண்டு.... அதனால் தவறு இல்லை" என்று கூறுவதற்கு இதுதான் காரணம்!

"கோயில் - கோவில்", "வாழ்த்துகள் - வாழ்த்துக்கள்" "கருத்துகள் - கருத்துக்கள்" "சங்க காலம் - சங்கக் காலம்" போன்றவற்றைப் பற்றிய முரண்பட்ட கருத்துகள் எழும்போது, இதைக் கவனத்தில் கொள்ளலாம். மக்களது நடைமுறை மொழி வழக்கிற்குத்தான் இலக்கணம். இலக்கணத்திற்காக மொழி இல்லை. இவ்வாறு கூறுவதால் நம் விருப்பப்படி மொழியைக் கையாளலாம் என்று நினைத்து விடக்கூடாது. மேற்கூறியவை போன்று சில இடங்களில் சிக்கல்கள் ஏற்படும்போது மட்டுமே இதுபோன்ற முடிவுகளுக்கு வரவேண்டும். அதனால்தான் இலக்கண ஆசிரியர்களும் "மரபு" "என்மனார் புலவர்" என்றெல்லாம் கூறிச்சென்றுள்ளார்கள்!

"பார்" "கேள்" "வாழ்" "காண்" என்ற வினையடிகள் முன்னிலைப் பன்மையில் "பாருங்கள்" "கேளுங்கள்" "வாழுங்கள்" "காணுங்கள்" என்று ஒலித்துணை உகரம் எடுத்து வருவதையும் சிங்கப்பூர் சித்தார்த்தன் அவர்கள் சில எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கூறியுள்ளார்.

"நிலவு+ஒளி = நிலவொளி" "கனவு+உலகம் = கனவுலகம்" ஆகியவற்றில் "நிலைமொழி

ஈறாக (வ்+உ) "உ" என்று உயிர் வந்துள்ளது. முதல் விதிப்படி இந்த உகரத்துக்குப்பிறகு "ய்" என்ற உடம்படுமெய் வரவேண்டும். ஆனால் "வு" என முடியும் இந்த ஈறுகளில், "வ்+உ" என்று "வ்" சேர்ந்திருப்பதால், இதற்கு மேலும் இன்னொரு வ் வந்து அதில் உயிர் கலந்தால் நிலவுவொளி என்றோ, கனவுவுலகம் என்றோ ஆகும். இதனால், அவற்றிலுள்ள "வுவொ" அல்லது "வுவு" என்ற எழுத்துகளை அடுத்தடுத்து ஒலிப்பது கடினமாகும். எனவேதான், "வு" ஈற்றுக்குப் பிறகு உடம்படுமெய் தோன்றாமல், அதிலுள்ள உகரத்தைத் தவிர்த்து, எஞ்சியுள்ள "வ்" என்ற மெய்யில் வருமுயிர் சேர்ந்து ஒலிப்பை எளிதாக்கியது. இஃது ஒலிப்பு எளிமை கருதிய புணர்ச்சி முறையாகும்". மலேசிய தமிழறிஞர் செ. சீனி நைனா முகம்மது. ஆகவே ஒலிப்பு எளிமையா, புணர்ச்சி விதியா இரண்டில் ஒலிப்பு எளிமைக்கே இங்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது .

ஆகவே சந்தியில் நான்கு அடிப்படைகளை - பொருள் தெளிவு, ஒலிப்பு எளிமை, மரபு அல்லது வழக்கியல், புணர்ச்சிவிதி ஆகியவற்றைக் கணக்கில் கொள்ளலாம். இவற்றை எவ்வாறு வரிசைப்படுத்துவது என்பதைக் கருதிப் பார்க்கவேண்டும்

உதவிய நூல்கள்

1. ச. அகத்தியலிங்கம் (2021) தமிழ்மொழி அமைப்பியல், மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்.
2. சிங்கப்பூர் சித்தார்த்தன் (2019) இலகு தமிழிலில் இனிக்கும் தமிழ் இலக்கணம், நர்மதா வெளியீடு.
3. செ. சீனி நைனா முகம்மது (2017) நல்ல தமிழ் இலக்கணம், அடையாளம்.
4. பொற்கோ (2006) இக்காலத் தமிழ் இலக்கணம் பும்பொழில் வெளியீடு.